Napsal uživatel Jan Nekvapil + Helena Žažová - Nancy
Pátek, 27 Duben 2007 04:00

Zapalovač

Stojím před hospodou a váhám.
Na schodech a na zábradlí sedí parta místních máničeků, bohužel zrovna poněkud odlišného druhu, než jsou někteří mí kamarádi. Ty schody vedou do hospody a to zábradlí patří k nim.
"He he, trempíku, jak to, že máš takový divný kalhoty, vole?"
"Nejsem trempík."
"Takový kalhoty trempíci přece nemaj nosit, he he?"
"Nemáte sirky?" ptám se, snažíc se, aby můj hlas zněl drsně.
"Ti asi připálím, vole."
"Ale já bych potřeboval ty sirky?"
"Hele, taky bys moh dostat do huby, vole?"
Za mírně houstnoucí atmosféry se kolem nich rychle protáhnu a vstoupím do hospody.
Já totiž ty sirky vážně potřebuji.
Ta hospoda není taky jen tak obyčejná hospoda, ale (a to šlo vidět už z venku) ta nejzaplivanější periferní putyka, stojící ve čtvrti, kde jedna polovina baráků je vybydlená a druhá momentálně prázdná, protože všichni jejich obyvatelé sedí právě teď v oné hospodě. Pro ilustraci ještě dodám, že je to taková ta hospoda, do které nechodí ani vodáci. Kousek od hospody teče řeka a na jejím břehu čekají už zhruba deset hodin dvě lodě na odvoz. Venku už se mírně smráká. Kromě lodí tam čeká moje holka a kámoš, oba (stejně jako já) s mírnou horečkou a s takovým tím práškem proti chřipce, co se musí vypít rozpuštěný v horké vodě.
Proto ty sirky.
Rozhlížím se po hospodě a zjišťuji, že jisté věci mám rád pouze v knížkách Egona Bondyho. I já tady zřejmě působím jako exot, protože se ne mne citelně upírají oči všech místních štamgastů. Hospodskou zde dělá postarší cikánka úctyhodných rozměrů.
"Dobrý den."
"Co chceš, mladej?"
"Sirky, prosím."
"Nejsou,"
"Zapalovač?"
"Není? co chceš?"
"Hrmpf-ghruht?," otáčí se na mne jeden z místních, majitel zakaleného zraku a divoké tváře, sedící nejblíže k pípě. Na stolku před ním leží kromě piva, rumu, cigaret a dalších propriet taky červený zapalovač a hrací kostka. Jeho hlas je skutečně unikát.
"Hodíš víc - je tvůj. Hodíš míň - VYPADNEŠ vocaď."
Ah, stal jsem se tedy postavičkou obskurního románu, výborně, tak fajn. Jsem jen zvědav, jestli budou dodržena i jeho pravidla.
"Házej!"
Padla mi dvojka. Hm.
Vzduch v hospodě, bylo-li to vůbec možné, ještě více zhoustnul. Dokonce i hospodská na chvilku zanechala čepování piva do umatlaného krýglu a zvědavě zamžourala.
A pak, PAK hodil on a padla mu jednička, jednička, jedničkáá?

David porazil Goliáše, Kopčem ukořistil oheň nepřátelskému kmeni, Neochvějný hrdina divokého západu obehrál prašivého psího syna!
Sbalil jsem zapalovač a vypadl odtamtaď, zatímco jeho předchozí majitel stále ještě nechápavě zíral na tu malou krychlovou věcičku, která ho tak podle zradila.
Před hospodou stále seděly máničky.
"Tak co, trempíku, máš, he he?"
"Ta nabídka s tou hubou stále platí, vole!"
Nepovažoval jsem za nutné odpovídat a zvolna kráčel směrem k řece. Zdálo se mi, že jsem povyrostl o dobrých padesát čísel.
"Tak co, máš?" zeptal se kámoš se slabou nadějí v hlase.
"Mám, mám," slyšel jsem se odpovídat, zatímco se mi v těle pomalu usazoval koktejl adrenalinu s endorfinem, "ale stejně mi neuvěříte, jak jsem k němu přišel?"

_____

Jan Nekvapil
1. místo próza do 23 let
Trapsavec 2001

Cesta

V uších ti zní
horečný rytmus pražců které duní
a utíkají nervózně tam dozadu za obzor
Tak jako ty
tak jako ty blázne
Chceš utéci své touze
ale tvé srdce
buší
stále víc

_____

Helena Žažová - Nancy
Trapsavec 1975